

[Jens Thoft]

af de lande i EF, vi normalt sammenligner os med, så kommer erhvervslivet til at betale mere i skat. Man kan altså ikke både lette skatten for erhvervslivet og køre i skudstilling til det indre marked.

Derfor må jeg spørge fru Connie Hedegaard endnu en gang: Hvad er regeringens politik? For begge dele kan ikke være sande.

Formanden:

Fru Connie Hedegaard har ordet for en kort bemærkning, og så håber jeg, vi kan gå videre i talerrækken.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Blot til hr. Jes Lunde: For mig og Det Konservative Folkeparti er det, at noget måtte være socialt skævt, og så dét, som hr. Jes Lunde kunne citere skatteministeren for: at der er en ændret fordeling, ikke det samme. Vi vil bl.a. gerne lave en ændret fordeling til gavn for nogle mellemindkomstgrupper, f.eks. børnefamilier med to ganske almindelige indtægter. Det er det, der ligger i planen. Det ser vi ikke nogen som helst social skævhed i. Jeg synes ærlig talt, hr. Jes Lunde blandede begreberne sammen. Social skævhed og ændret fordeling behøver ikke at være identiske.

Formanden:

Hr. Jes Lunde for en sidste kort bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Fru Connie Hedegaard tvinger mig til at fortsætte med et citat af skatteministeren. Efter sætningen, hvor skatteministeren siger, at han overhovedet ikke ville bruge tid på at afvise en ændret fordeling, siger han: »Og der skal ændres, og det betyder, at det vil give den største lettelse for dem med de største indkomster.«

Der er ikke noget dér med mellemindkomster og trængte børnefamilier, som vi bestemt også har forståelse for – i høj grad. Det er kun de mest velstillede, skatteministeren går efter i citatet. Det er ikke det andet, som fru Connie Hedegaard forsøger at lede det over på.

Det er jo også sådan efter alle svarene til Det Politisk-Økonomiske Udvalg, at de største let-

telser ligger allerhøjest oppe. Det er direktørindkomster på 400.000–500.000 kr., det er dér, de største lettelser er placeret. Det er uomtvisteligt, at det er sådan.

Formanden:

Så går vi videre i ordførrækken.

Gert Petersen (SF):

At dømme efter åbningstalen har vi nu en regering, som f.eks. ikke har nogen miljøpolitik, ikke nogen socialpolitik, ikke nogen trafikpolitik. Der var ikke et ord herom i statsministerens åbningstale, så optaget var han af at reklamere for sine grandiose økonomiske planer. Det tvinger også mig til at koncentrere mig om disse planer og alternativet til dem.

Men i SF glemmer vi ikke de øvrige problemer. Så andre medlemmer af SF's folketingsgruppe vil under denne debat beskæftige sig med miljø, med socialpolitik, med trafikpolitik og desuden også komme ind på EF-politik, beskæftigelse og skattepolitik.

Men tilbage til regeringens økonomiske politik, som efter min opfattelse i sit inderste væsen er en plan om at afvikle eller likvidere velfærdsstaten.

Planen serveres naturligvis i en fin indpakning. Man siger da ikke tingene ligeud, så kunne man jo støde nogle fra sig.

Det minder mig om dengang, da statsministeren startede på posten – desværre er det jo nu syv år siden, det er alt for lang tid – og proklamerede, at nu skulle det være lettere at være dansker.

De første, der opdagede, hvad det betød, var lønmodtagerne, der blev befriet for den byrde, det var at skulle regne ud, hvor meget de ville få i dyrtidsregulering. Og så var det de arbejdsløse, der slap for besværet med at få dagpengene reguleret efter prisudviklingen. Hvis det dengang havde stået til statsministeren, skulle folkepensionisterne også have været lettet for den byrde, men her fik han ikke sin vilje, her svigtede hans flertal.

Mange andre lettelser fulgte efter. I 1985 slap arbejderne for at bekymre sig om lønforhøjelser, for statsministeren dikterede et loft på 2 pct., og med den særlige udformning, som kartoffelkuren fik – jeg siger det på den måde, fordi der var principper i kartoffelkuren, som SF ikke var imod – men med den særlige udform-